Διήγηση περί Αγάπης πολύ ωφέλιμη

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/951/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 14/9/2015 8:08:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 20/04/2024 11:40:24

Σύνοψη

Τύπος εορτής:	Εορτάζει στις 8 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους.
Ημ/νια Βίου:	14/9/2015 8:08:00 μμ

Βιογραφία

Λύειν το μίσος σπουδάσωμεν ενθάδε.
Εκείσε και γαρ, τούτο εργώδες λύειν.

Στον Συναξαριστή του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου διαβάζουμε:

Ένας Ιερεύς και ένας ευλαβής Διάκονος έχοντες αναμεταξύ των αγάπην, την υπό Θεού πεφιλημένην, εκ δαιμονικής συνεργίας έπεσον εις μίσος και έχθραν, και έμειναν εις πολύν καιρόν αφιλίωτοι. Επειδή δε ηκολούθησε να αποθάνη ο Ιερεύς εις το μίσος αυτό, διά τούτο ο Διάκονος ελυπείτο απαρηγόρητα, πως δεν επρόφθασε να διαλύση την έχθραν εν όσω έζη ο Ιερεύς. Όθεν εξομολογηθείς το συμβεβηκός εις μερικούς Πατέρας διακριτικούς, επαρακινήθη παρ' αυτών να υπάγη εις ένα ερημίτην Μοναχόν, και να φανερώση την υπόθεσιν. Ο δε Διάκονος με μεγάλην προθυμίαν επεριπάτει εις τους ερημικωτέρους τόπους, ζητώντας τον ιατρόν της πληγής του.

Και λοιπόν ευρίσκει ένα Γέροντα, και φανερόνοι εις αυτόν της μνησικακίας το πάθος, και ζητεί από αυτόν πληροφορίαν της συγχωρήσεως της τοιαύτης του αμαρτίας. Ο δε Γέρωντας είπε προς αυτόν. Αδελφέ, όποιος με πίστιν ζητεί, εκείνος και ευρίσκει. Και όποιος κρούει προθύμως, εις εκείνον και η θύρα ανοίγεται, κατά την αψευδή του Κυρίου απόφασιν. Όθεν και εις εσένα, αγαπητέ, θέλει χαρίσει ο Κύριος την λύσιν του ζητήματός σου, ανίσως και με πόνον καρδίας ζητής. Πλην κατά το παρόν, πήγαινε εκείθεν, όπου ήλθες. Και όταν έλθη η νύκτα, πήγαινε εις την μεγάλην Εκκλησίαν1, και προ του ακόμη να υπάγη τινας εις την Εκκλησίαν, συ στάσου εις τας ωραίας πύλας του ναού. Και όποιος έλθη πρώτος να έμβη εις αυτάς, εκείνον πίασαι, και χαιρέτισον από μέρους μου, δους εις αυτόν και το βουλλωμένον τούτο γράμμα. Και εξάπαντος από εκείνον θέλει γένη εις εσένα, η βεβαία του σφάλματός σου διόρθωσις.

Τότε ο Διάκονος πηγαίνει κατά το μεσονύκτιον εις τον Ναόν της Αγίας Σοφίας, και στέκει εις τας έξω πόρτας του νάρθηκος. Και παρευθύς εφάνη ο δηλωθείς υπό του Γέροντος θείος εκείνος άνθρωπος. Τον οποίον χαιρετίσας ο Διάκονος, έδωκεν εις αυτόν το γράμμα του Γέροντος. Εξομολογείται δε και την περί του μίσους υπόθεσιν. Ο δε θείος εκείνος άνθρωπος, οξύς ην εις τον νουν, εστοχάσθη, πως αυτή είναι μία θεία οικονομία. Διά τούτο άρχισε να δακρύη και να ταπεινόνεται λέγων. Ποίος είμαι εγώ ο ελάχιστος διά να τολμήσω το τοιούτον μέγα επιχείρημα; Όμως θαρρώντας εις τας ευχάς του αγίου Γέροντος, οπού σέ απέστειλε, θέλω τολμήσω εις τα υπέρ δύναμιν. Και λοιπόν, καθώς εστέκετο έμπροσθεν εις τας κλεισμένας πόρτας του Ναού, εσήκωσε τα χέριά του εις τον ουρανόν, και γονατίσας, και την κεφαλήν του εις το έδαφος του Ναού ακουμβίσας, κρυφομιλώντας επροσηύχετο εις τον Θεόν. Και μετά ολίγον εσηκώθη επάνω και είπεν. Άνοιξον εις ημάς την θύραν του ελέους σου Κύριε. Και ω του θαύματος! παρευθύς αι έξω πόρται του νάρθηκος άνοιξαν από λόγου των. Και εμβαίνωντας μέσα ομού με τον Διάκονον, εστάθησαν εις την αυλήν του νάρθηκος. Από εκεί δε πάλιν, επήγαν έως εις τας αργυράς πόρτας του Ναού. Τότε ο ιερός εκείνος άνθρωπος λέγει προς τον Διάκονον. Εδώ στάσου και παρεμπρός μην υπάγης.

Εκεί λοιπόν πάλιν εις τα κατώφλια ποιήσας την συνήθη προσκύνησιν ο θαυμάσιος εκείνος, ήνοιξε και τας πόρτας εκείνας. Όταν δε εμβήκεν εις τον Ναόν, εδέχετο εις τον εαυτόν του ένα παράδοξον θέαμα. Διατί άνωθεν από την σκέπην του Ναού καταβάσα μία φωτεινή λυχνία εις την κεφαλήν του θαυμαστού εκείνου, εν ταυτώ και τον Ναόν όλον εφώτιζε, και όπου εκείνος επήγαινεν, εκεί ηκολούθει και η λυχνία. Όταν δε έφθασεν εις το Άγιον Βήμα, έκλινε και εκεί την κεφαλήν του και επροσευχήθη. Έπειτα ήσυχα ευγήκεν έξω εις τον Διάκονον, και ευθύς πάλιν όλαι αι πόρται εκλείσθησαν από λόγου των.

Τότε ο Διάκονος έγινεν όλος έμφοβος και αγωνιών. Κατεπλάγη γαρ και δεν ετόλμα να πλησίαση τελείως εις τοιούτον θαυμαστόν άνδρα, επειδή και είχε το πρόσωπον δεδοξασμένον και λαμπρόν, ως πρόσωπον Αγγέλου. Όθεν και με τους λογισμούς παλαίωντας έλεγε. Μήπως ο φαινόμενος ούτος είναι Άγγελος, και όχι άνθρωπος; Ταύτην δε την πάλην των λογισμών, γνωρίσας με το διορατικόν πνεύμα ο διορατικώτατος εκείνος ανήρ, προς τον Διάκονον λέγει. Τι πολεμείσαι δι’ εμένα, και ταράττεσαι από τους λογισμούς σου ω άνθρωπε; Πίστευσον, ότι και εγώ άνθρωπος είμαι χοϊκός, σύνθετος από ψυχήν και σώμα, ως και οι λοιποί άνθρωποι. Ειμί δε το επάγγελμα χαρτουλάριος μιάς ευαγούς οικίας, και εκ του επαγγέλματος τούτου, λαμβάνω τα προς την ζωήν αναγκαία. Αλλ’ όμως η τα πάντα καλώς κυβερνώσα του Θεού Πρόνοια, συνειθίζει πολλαίς φοραίς να ενεργή διά των ευτελών, μεγάλα θαυμάσια. Πλην αδελφέ, ας υπάγωμεν διά την προκειμένην υπόθεσίν σου.

Και λοιπόν πηγαίνοντες και οι δύω εις το παζάρι, έφθασαν τον εκεί ευρισκόμενον Ναόν της Θεοτόκου. Εκεί δε πάλιν προσευξάμενος, άνοιξε διά της προσευχής του τας πόρτας, και εμβήκεν εις τον ναόν. Και αφ’ ου έφθασεν εις το Άγιον Βήμα, την συνήθη ευχήν ποιήσας, ευγήκε πάλιν εις τον Διάκονον, φωνάζοντα με θαυμασμόν το, Κύριε ελέησον. Και πάλιν αι πόρται εκλείσθησαν από λόγου των.

Έπειτα πηγαίνουν εις τον εν Βλαχέρναις Ναόν. Τόσον δε ογλίγωρα επεριπάτουν, καθώς εδιηγήθη αυτός ο ίδιος Διάκονος, ώστε οπού, ουδέ πέτασμα πουλίου εδύνετο να συγκριθή με την εκείνων ογλιγωρότητα. Φθάσας λοιπόν εις τας πόρτας, ευθύς ήνοιξε και εκείνας διά της προσευχής του. Όταν δε έφθασεν εις τας πόρτας του Ναού, μέσα εις τον οποίον ήτον η κιβωτός η έχουσα την τιμίαν Ζώνην της Θεοτόκου, τότε ο ιερός χαρτουλάριος βρέχωντας το πρόσωπόν του από δάκρυα, έστησε τον Διάκονον εις τας ρηθείσας πόρτας, και επαρήγγειλεν εις αυτόν να βλέπη προσεκτικά εκείνους, οπού εμβαίνουν εις τον Ναόν. Προσευχηθείς δε κατά το σύνηθες εις το κατώφλιον, παρευθύς ανοίχθησαν και εκείναι. Τότε εμβαίνωντας εις τον Ναόν, και φθάσας εις το μέσον αυτού, έκλινε τα γόνατα εις το έδαφος, και θερμοτέραν εποίησε προσευχήν. Ο δε Διάκονος έξω στεκόμενος εις την σκάλαν της πόρτας του Ναού, και βλέπωντας, έγινεν έκθαμβος. Είδε γαρ καθαρώς ωσάν ένα Διάκονον, οπού ευγήκεν από το Άγιον Βήμα κρατούντα εις τας χείρας θυμιατήριον, και θυμιάζοντα όλον τον Ναόν. Μετά δε ολίγην ώραν είδεν ωσάν τινάς κληρικούς, οίτινες εφόρουν στολήν ιερατικήν πολλά λαμπράν. Ύστερα δε από τούτους, είδεν άλλο τάγμα Ιερέων φωτεινόν, οίτινες αφ’ ου εμβήκαν, εστάθησαν εις δύω χορούς, και έψαλλον ένα μέλος πολλά γλυκύ και θαυμάσιον. Από το μέλος δε εκείνο, άλλον λόγον δεν εδυνήθη να καταλάβη ο Διάκονος, πάρεξ μόνον το, Αλληλούια.

Ο δε θαυμαστός χαρτουλάριος, αφ' ου ετελείωσε την προσευχήν του, ευγήκεν έξω και λέγει εις τον Διάκονον. Αδελφέ, έμβα ανεμποδίστως εις τον Ναόν, και βλέπωντας τον αριστερόν χορόν των Ιερέων, στοχάσου αν εκεί στέκηται ο Ιερεύς εκείνος, με τον οποίον έμεινας αφιλίωτος. Τότε εμβαίνωντας με φόβον και τρόμον ο Διάκονος, και στοχασθείς εις τον αριστερόν χορόν καθώς επροστάχθη, ευγήκεν έξω προς τον άνθρωπον του Θεού, και λέγει. Δεν εδυνήθηκα να γνωρίσω εκεί, τον Ιερέα εκείνον, με τον οποίον είχον την έχθραν. Τότε λέγει τω Διακόνω ο επίγειος εκείνος άγγελος. Έμβα πάλιν εις τον Ναόν, και βλέπε εις τον δεξιόν χορόν. Ο δε Διάκονος ποιήσας το προσταχθέν, εγνώρισε εκεί τον ζητούμενον Ιερέα.

Όθεν ευγήκεν έξω και ανήγγειλε τούτο προς τον θείον άνδρα, όστις είπε προς τον Διάκονον. Εάν γνωρίζης καλώς, ότι αυτός είναι ο παρά σου ζητούμενος Ιερεύς, πήγαινε και ειπέ αυτώ. Νικήτας ο Χαρτουλάριος στέκει έξω και σε προσκαλεί. Και παρευθύς ο Διάκονος πηγαίνωντας, επίασε τον ζητούμενον Ιερέα από την δεξιάν χείρα, και εκβάλλει αυτόν έξω. Τούτον δε ιδών ο θαυμάσιος εκείνος, λέγει προς αυτόν με πραείαν φωνήν. Κύριε Πρεσβύτερε, φιλιώσου με τον αδελφόν, επειδή και δεν επρόφθασες να φιλιωθής, όταν ήσουν ακόμη ζωντανός. Τότε λοιπόν ο Ιερεύς και ο Διάκονος κλίναντες και οι δύω τα γόνατα, και ποιήσαντες ένας προς τον άλλον μετάνοιαν, εφιλήθηκαν, και ούτω την έχθραν διέλυσαν. Και ο μεν Ιερεύς, εμβήκε πάλιν εις τον Ναόν, και εστάθη εις τον τόπον του εν τω χορώ. Ο δε του Θεού άνθρωπος, πέρνωντας τον Διάκονον, ευγήκεν έξω. Και ποιήσας προσευχήν εις το κατώφλιον, έκαμε να κλεισθούν πάλιν αι πόρται με θείαν δύναμιν.

Αφ' ου δε επεριπάτησε με τον Διάκονον ολίγον διάστημα, εστάθη εις ένα τόπον, και λέγει προς αυτόν. Αδελφέ, σώζων σώσον την σεαυτού ψυχήν. Εις δε τον άγιον Γέροντα, οπού σε απέστειλε προς την εδικήν μου ευτέλειαν, ειπέ, ότι η καθαρότης των ευχών σου, και η παρρησία, οπού έχεις εις τον Θεόν, αυτή εδυνήθη να αναστήση και νεκρόν, διά να κάμη διαλλαγήν και ειρήνην με τον αδελφόν του, χωρίς εγώ να συνεργήσω εις τούτο ολότελα. Ταύτα ειπών ο τρισμακάριστος άνθρωπος εκείνος, άφαντος έγινεν από τους οφθαλμούς του Διακόνου. Ο δε Διάκονος προσκυνήσας τον τόπον, εις τον οποίον εστέκοντο οι ιεροί πόδες του θείου ανδρός, επεριπάτησεν όλος έκθαμβος το επίλοιπον διάστημα της οδού. Και ελθών προς τον αποστείλαντα ερημίτην, εφανέρωσεν εις αυτόν όλα, όσα είδε και ήκουσε. Ταύτα δε εδιηγήθη και εις εμένα2 ο ίδιος αυτός Διάκονος, πληροφορών με όρκους τα λεγόμενα, ότι έχουσιν ούτω, καθώς και εδώ εγράφησαν, εις δόξαν του αληθινού Θεού ημών. Αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Εκ τούτου συμπεραίνεται, ότι ο Ιερεύς και ο Διάκονος ούτοι, εν Κωνσταντινουπόλει ευρίσκοντο, ή και Κωνσταντινουπολίται ήτον. Καθότι η Μεγάλη Εκκλησία, ήτις ήτον ο Ναός της Αγίας Σοφίας, της μεγαλιτέρας απασών των εν Κωνσταντινουπόλει εκκλησιών, αφ' ης μέχρι σήμερον έλαβε την επωνυμίαν το της Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχείον, να λέγεται Μεγάλη Εκκλησία: αυτή, λέγω, εν Κωνσταντινουπόλει ευρίσκετο. Ο Ναός γαρ της Αγίας Σοφίας, ου μόνον Μεγάλη Εκκλησία κατ' εξοχήν ελέγετο διά το μέγεθος, και διότι θρόνος ην των Πατριαρχών, αλλά και διότι οι βασιλείς της Κωνσταντινουπόλεως μητέρα εκάλουν αυτήν. Όθεν ο Ιουστινιανός εν τη γ΄ Ιουστινιανείω Νεαρά γράφει περί αυτής: «Την της ημετέρας βασιλείας Μητέρα». (Όρα σελ. 426 της Γεωγραφίας του Μελετίου.)

2. Ούτος φαίνεται να ήτον, Μαυρίκιος ο Διάκονος της Μεγάλης Εκκλησίας, ο τα Συναξάρια συλλέξας και συγγραψάμενος. Όστις και την διήγησιν ταύτην συνέγραψε, καθώς την εδιηγήθη αυτώ ο φιλιωθείς με τον Ιερέα Διάκονος.

Παραπομπές

1. ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET
2. Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού